

בטחון שבועי

מתיקות דרך "ויגבה לבו בדרכי השם" במשנת נובהרדוק מהגה"צ רבי יהודה מאנרל שליט"א מעיה"ת לייקווד יצ"ו

פרשת ניצבים וילך תשפ"ו

כי קרוב אליך הדבר מאוד ב'פוך' וב'לכבך'

לעשותו

לפחות תדבר מילים טובות, ותתפלל לישועות!

סיפור: אברך סבל מאוד מבנו, שכל אחיו ואחיותיו פחדו ממנו נוראות. ברכתי אותו, שכמו שעכשיו הוא הצרה של המשפחה, כך הוא יהפוך להיות הגאווה של המשפחה! עברו ארבע שנים, והיהודי מתקשר אליו לומר שהברכה התקיימה במלואה! הוא הוסיף לומר שכבר בתחילה, הבן הזה היה תמיד מדבר כמו צדיק, שהתורה זה הכל, אף על פי שהוא לא למד כלום!

מכאן למדנו יסוד גדול: בפיך ובלבבך לעשותו - אם הדיבורים שלך טובים - 'בפיך', יש להם השפעה עצומה על הנפש פנימה, ובסופו של דבר תגיע גם לידי 'לעשותו'. ואם גם לזה אין לך כוחות באיזה יום, תזכור את חזקיהו המלך, שאמר לפני השי"ת: אני אין בי כח לא להרוג (כמו דוד), ולא לרדוף (כמו אסא), ולא לומר שירה (כמו יהושפט), אלא אני ישן על מיטתי ואתה עושה, א"ל הקב"ה, אני עושה, שנאמר ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ד' ויד במחנה אשור (איכה רבה - פתיחתא אות ל'). ויש לומר שגם זה מרומז כאן - ובלבבך לעשותו; אם אתה באמת רוצה משהו, ואיך יכול להתפלל, אז גם כח הרצון גדול מאוד.

אם התפללת ולא נענית, אז אתה כמו משה רבנו

וד' אמר אלי לא תעבוד את הירדן הזה. על אף כל תפילותיו, השי"ת לא נתן למשה רבנו להיכנס לארץ ישראל. אבל אם נחשוב למי יש יותר קשר לארץ ישראל - משה רבנו או שאר היהודים שכן

כשהצדיק רבי שרגא פייבל מנדלוביץ זצ"ל היה מזכיר את הפסוק 'אל תיראי תולעת יעקב' (ישעיה מא-יד), הוא היה בוכה ואומר: חז"ל אומרים שכלל ישראל נמשלו לתולעת, מה תולעת אין כוחה אלא בפה, אף אנחנו כוחנו רק בפינו. אם אתה מתפלל איך צריך לדאוג יותר! אם אתה מתפלל, איך צריך לפחד משום דבר! הכל זה רק תפילה!

לא תוכל תמיד להשיג את הישועה שאתה רוצה, אבל תמיד תוכל להתפלל! ותפילה זה הכל! אם אתה מתפלל, אז אתה רוצה להתעלות, ואתה משתדל להתעלות. למדנו באבות (ב-טז) לא עליך המלאכה לגמור; האחריות של ההצלחה אינה קשורה אליך!

החינוך, במצות וידוי מעשרות (תר"ז), כתב: משרשי המצוה, לפי שסגולת האדם וגודל שבחו הוא הדיבור, שהוא יתר בו על כל מיני הנבראים, שאילו מצד יתר התנועות, גם שאר בעלי חיים יתנועעו כמוהו. ועל כן יש הרבה בני אדם שיראים מלפסול דיבורם - שהוא ההוד הגדול שבהם - יותר מלחטוא במעשה! ע"כ. הם מבינים שהדיבור הוא קודש קדשים, ושזהו עיקר החילוק בין האדם לבהמה.

כשאתה מתפלל, אתה מבטא את שאיפותיך הטובות, ואת רצונותיך הנעלים לפני השי"ת. תשתמש בפיך גם לתורה ולחסד - לשמח ולשבח אנשים (בפרט לאלה שאתה לא סובל כל כך!), ובמיוחד להתרגל לדבר רק חיובי. כל עוד שאתה ממשיך בתפילותיך ואיך מתייאש, אתה כבר זוכה לדברים גדולים, גם אם איך רואה את ההצלחה בעיניך.

חיזוק למסתין זמן רב לישועה

א) להתרגל לומר: "רבש"ע, אני יודע שההמתנה הזאת היא לטובתי, ואני מקבל רצונך עלי באהבה. אני מודה לפניך על הנסיון וההמתנה הזאת שהיא בוודאי לטובתי".

ב) להשקיע הרבה בהודיה - 'אינטנסיבי' - 10 דקות ברצף. אם זה עובר בנעימות, אפשר אפילו כמה פעמים ביום. אחרי שמודים על הרבה דברים אחרים, להשתדל להודות גם על נסיון ההמתנה.

ג) לומר בפה מלא: "בוודאי עוד מעט תהיה ישועה". לנסות לדמיין (זיך פאהרשטעל'ן-to imagine) רגע הבשורה הטובה, ולצפות אליה. [במאמר הבית הלוי על בטחון, כתב שמה ששואלים את האדם לאחר שנות חייו "ציפית לישועה?", כולל ציפייה לכל הישועות שצריך].

ד) לשנן תמיד שהקב"ה הוא כל יכול, ואין שום עיכוב כלל. בקו תלמיד הרב שליט"א - רבי זאב גולומבקי שיחי' מאמריקה, יש מדור של שירים, והראשון שון הוא ניוון מחזק ומרגיע על המילים האלה - 'הכל יכול' - כדאי לשמוע ול- שיר אותו בכל עת שצריך חיזוק (מס' טלפון: 0797040068-0-1).

ה) לדעת שהבטחון הוא מצוה גדולה, (כמו שהאריך בעל הבית הלוי במאמר הנ"ל), ולשמוח עם כל מה שיש כבר,

ולצפות מתוך הכרה ברוב טוב השי"ת, גם להמשך החסדים בכל העניינים. ואם יוכל לשמוח עם הישועה הקריבה ובאה, זה מצוה גדולה - וז"ל רש"י תהילים י"ח-ד': מהולל אקרא ד', ומן אויבי אושע. אף לפני הישועה אני מהלל, לפי שבטוח אני שאיוושע מאויבי).

גם תגיע למדרגה שאתה שואף אליה! (כמו ילד שמתעקש ומתחנן מאמו משהו, בסוף היא נכנעת לו ומביאה לו את מבוקשו).

תשמח עם כל ה'פעקלאך' (חבילות) שלך
יש כל כך הרבה אנשים שמתלוננים כסדר שאינם משיגים את שאיפתם: את הנחת את התורה, את המוסר, זיכוי הרבים, קשרים טובים עם אנשים, בריאות, כח או רצונות אחרות. הם עוברים חיים שלמים של תסכול שקט - כי תמיד יש להם משהו שהוא מאוד לא בסדר אצלם, או משהו שהם חייבים בדחפיות. צריכים לדעת שככה ברא השי"ת את העולם. העולם נברא דווקא באופן שבדרך כלל חסר משהו. בסדום היה 'כגן ד' כארץ מצרים', וראה איזה סוג אנשים יצאו משם! ולהיפך - אברהם ושרה חיו חיים שלימים מחוסרים ילדים, ציפיית חייהם - וראה איזה אנשים נפלאים הם נהיו! כלל ישראל נבנה מהדמעות של צערה של לאה אמנו, שהיתה בטוחה שתעלה בגורלה של עשיו. גם רחל אמנו התחילה להוליד רק לאחר שהיתה במצב של צער גדול. הקשיים בונים אותנו! אף פעם אל תתלונן שהיה צריך להיות יותר טוב! תשמח עם כל הקשיים; זה מה שהופך אותך ל'מענטש' (בן אדם), ולא סדומי (או גרמני ימ"ש) חס ושלום!

נכנסו - נראה פשוט שהקשר של משה לא"י הוא הרבה יותר חזק, כי מרוב צער, תשוקה ותפילות הוא נקשר בנפשו קשר רוחני הרבה יותר חזק מכל אלה שנכנסו. כמו כן, משה רבנו הפריש שלוש ערי מקלט, אע"פ שידע שאינן קולטות עד שיפרישו שלוש שבא"י. הרי לנו שהאיש הגדול ביותר - משה רבנו, לא נרתע מלקיים חצי מצוה. **הקב"ה ברא את העולם בצורה כזו, שאיננו זוכים תמיד לגמור דברים**

אזכיר את העניין של שמירת העניינים, כי להרבה אנשים יש עם זה קשיים ותסכולים (frustrations). גם על זה אני אומר: רק להתפלל! אני מכיר אברך, שהייתה לו משיכה נוראה לרשעות, והוא התפלל על זה שנים רבות (!), עד שיום אחד פתאום הכל נעלם! אבל זה חייבים לדעת; גם אם לא הצלחת, אתה עדיין כמו משה רבנו. אם התפללת כל ימך על הקדושה, אז גם אם יש אחרים יותר קדושים ממך, אתה זה שתקרא קדוש בשמים! מי שסובל כל ימיו בגלל חוסר הצלחתו לכבוש את יצרו, על אף כל תפילותיו, אין גדול ממנו! לב יודע מרת נפשו, ובשמחתו לא יתערב זר (משלי יד-י). רק אתה יודע את מאמצך, ורק אתה תהיה שותף בשמחת נצחונך ובקבלת שכרך.

יותר מכל החשבונות האחרים הוא היסוד של: לפום צערא אגרא (אבות ה-כב). בפסוק: ישמח לב מבקשי השם, בקשו פניו תמיד. ובירמיה (ה-א) שוטטו בחוצות ירושלים וראו ודעו אם יש עושה משפט מבקש אמונה. הקב"ה רוצה בעיקר את הביקוש; זהו הזהב של חיי האדם.

נוסף על כך, רבותי מנובהרדוק ומסלבודקא לימדו אותי שאם אתה 'עקשן' בעבודת השם ובתפילה, אז - בוא יבוא יום ישועתך! יום אחד

אל תעשה אלהים מאדם גדול! ותשובה על עין טובה

קהילה, וזה מובן. אבל בנובהרדוק לא היו מסכימים לביקורת הזאת. הם היו אומרים שזה נובע מקנאה!!! אל תאמין בעצמך ובביקורת הקדושה שלך! ובאמת כאן יש לנו, מהסיפור הנ"ל, הוכחה לכך - שדווקא אותו גדול שיש עליו הביקורת הנ"ל, היה היחיד ששם על לבו להוכיח אותו האדם לא לשכוח את השם!

אנשים יכולים להיות תלמידי חכמים ויראי שמים ואף עובדים גדולים. אבל כשזה מגיע לביקורת, אם הם לא לומדים הרבה מוסר, כל השיטות שלהם יכולות להיות הבל הבלים! [כמובן, אנחנו לא מדברים על גדולי ישראל ממש ח"ו]. כשאנחנו כל כך מחכים לגאולה, אנחנו צריכים לחשוב עוד פעם על כל ריבוי הביקורת שלנו על כל מיני עניינים. אינך צריך ללכת אחרי מי שאינך מבין את שיטתו, אבל למה למתוח ביקורת??? (גם על עצמך אל תמתח ביקורת!).

לחשוב רק טוב על יהודים

בחומש היכל הברכה מהקאמארנא רבי זצ"ל, בפרשת וארא, כתב: וכל זה לא יושג אלא ע"י אין וביטול ממש באהבת ישראל עד שלא יראה שום דבר רע בחברו, וכל מה שלא ראה בעיניו על חברו לא יאמין לשום דבר גנות, כי הרבה שקר וכזבנות יש בעולם אפילו אצל הכשרים בדעתם... ולכן הישמר בני הישמר להיות לך לב נכנע נשבר ולא תראה

אחרי מלחמת העולם השנייה, היה יהודי שזכה להינצל עם הרבה נסים, והיה מאוד שמח מזה. הוא היה נוהג להסתובב אצל כל מנהיגי הדור, לספר להם, ולבקש מהם ברכות להמשך חיים טובים.... יום אחד הוא הגיע לגדול מפורסם; הוא סירב לברך אותו. הוא אמר לו: עוד מעט וכבר לא יהיה לך את הרבש"ע בלבך, כי אתה סומך רק על רבנים ואדמוורים! במקום זה תלמד חובות הלבבות, ואז יהיה לך את הקב"ה בעצמו!

בעצם אפשר בקלות להפוך כל אדם גדול לע"ז, אם אתה לא מזכיר לעצמך כסדר שכל סנטימטר של הגדול הזה הוא רק מעשה ידיו של השי"ת!

אם אינך לומד מוסר חזק, אז ה'שיטות' שלך יכולים להיות 'שטויות'!

מעניין (אינטרסנט) לציין, שאותו גדול היה אחד שהיה נערץ על ההולכים אחריו עד קצה האחרון, והיו טענות נגדו שהוא הולך עם מעריציו ומסכים ש'יעבדו אותו' כע"ז ח"ו. אבל אתה רואה, שמתוך כל הגדולים, דווקא הוא שם לב לנקודה זו, שלא לשכוח מהשי"ת! יש הרבה מנהיגים שנראה שכמעט הציבור שלהם ממש עובדים אותם, וזה יכול להיות מרגיז במיוחד לכל מי שאינו שייך לאותה

בטחון אמונה ושמחה

רק טוב על ישראל, עכ"ל.

וכן עד"ז בספרו אוצר חיים חלק ב' מצוה מ"א, כתב וז"ל: וכן אם אתה שומע משהו טוב על יהודי, תאמין. אבל אם אתה שומע שלילי תתייחס אליו כשקר! "שאין לך ישראלי אף פחותי הערך שלא יגיע ממנו התפארות לא-להי ישראל, והקב"ה משתעשע בו. וכל המבזה לשום בר ישראל אף בלב, עליו נאמר, תועבת ד' כל גבה לב. אלא בלב שמח יקשר עצמו עם כל ישראל עד שיזכה שלא יראה על ישראל שום דבר רק טובות, שבאמת הם כולו טוב, ואין בהם רע כלל, וכל הרואה שום דבר רע על עצמו הוא רואה, כי צדיק אמת אינו רואה שום רע כלל על ישראל, ע"כ. וידוע שהיו צדיקים גדולים שזה היה מעיקרי עבודתם כגון האדמו"ר רבי אהרן מבעלז זצ"ל, שאפילו כשהיה

בתל אביב בין חילונים לא רצה לשמוע שום ביטוי שלילי על שום יהודי. וכן מפורש בספר הק' תומר דבורה בפרק א', וז"ל: [המידה] הד' - לשארית נחלתו. הנה הקב"ה מתנהג עם ישראל בדרך זו; אומר "מה אעשה לישראל והם קרובי, שאר בשר לי עמהם" ... ישראל עם קרובו, ממש קורבה יש לו עמהם ובניו הם, והיינו 'לשארית נחלתו' לשון שאר בשר וכו'. ולכך ראוי לאדם להיות חפץ בטובתו של חברו ועינו טובה על טובת חברו וכבודו יהיה חביב עליו כשלו, שהרי הוא הוא ממש. ומטעם זה נצטוונו 'ואהבת לרעך כמוך'. וראוי שירצה בכשרות חברו ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה בו, בדרך שאין הקב"ה רוצה בגנותו ולא בצערנו, מטעם הקורבה, אף הוא לא ירצה בגנות חברו ולא בצערנו ולא בקלקולו, ע"כ.

מנהגו של עולם אדם שיש לו דין לובש שחורים אבל ישראל אינם כן ... לפי שיודעים שהקב"ה יעשה להם נס - כי מי גוי גדול אשר לו א-להים קרובים אליו

יום כיפור אחרי ראש השנה

החסידים אומרים שאפשר לשפוך את הנפש לפני השם, ולבכות ולהתחנן לפניו, בתנאי שאתה מלא גם בשמחה עם השם, [וזה שייך בפרט היום שאין לאנשי דורנו כח לשלילי, אא"כ הם טעונים עם הרבה חיובין]. ראש השנה, שאסור להזכיר בו חטא, הוא לפני יום כיפור. רק אחרי ראש השנה, שהוא זמן של שמחה בהמלכת השם, ותשובה מתוך ההמלכה - תשובה של החלטה לעתיד בלי להיכנס בעבר, ויחד עם זה בטחון שהשם עושה לנו נס, שכל זה מביא אותנו לקירבת השם גדולה, רק אז מגיע עשי"ת ויוה"כ שאז הזמן להיכנס לתוך החטאים ולתקנם. אנחנו חייבים לעשות סוף לכל הלחץ, הדיכאון והייאוש; כל זה בשביל גויים, לא בשבילנו!

בידך הדבר !!!!!

כל אחד יכול לבחור: או להיות חיובי, לבנות, להתקדם ולהצליח, עם שמחה וסיפוק, או לשבת באפס מעש, להרגיש 0, לעשות 0, ולפעול 0. להיות שלילי על כל המצבים, עם אין סוף תלונות, ותמיד לרחם על עצמו ועל הקשיים שלו. זה לא משנה באיזה מצב אתה נמצא, תמיד הבחירה בידך לשמוח ולהתקדם לפי האפשרויות הפתוחות כעת לפניך; ואז כבר תראה איך שנפתחים לפניך שערים חדשים!

אם אתה מוכן לראש השנה ואתה מלא פחד ודאגה, כי אתה עסוק בחטאך, אז מצד אחד זה סימן טוב מאוד; שאתה חי עם האמת, ויש לך יראת שמים. המשגיח רבי נתן ואכטפויגל זצ"ל היה אומר "הלואי והיתה לנו קצת יראה!" אבל בכל זאת צריכים להיזהר. הטור כתב (סימן תקפ"א): מנהגו של עולם, אדם שיש לו דין, לובש שחורים ומתעטף שחורים ומגדל זקנו ואינו חותך ציפורניו, לפי שאינו יודע איך יצא דינו, אבל ישראל אינם כן, לובשים לבנים ומתעטפים לבנים ומגלחים זקנם ומחתכים ציפורניהם, ואוכלים ושותים ושמחים בראש השנה, לפי שיודעים שהקב"ה יעשה להם נס.

מבואר בדברי הטור, שיהודי שונה לגמרי מגוי, וזהו כמו שכתב האורחות חיים להרא"ש, שעיקר סגולת ישראל על כל העמים הוא אמונה בהשגחה פרטית ובטחון. גוי אינו יודע מה זה בטחון, אבל יהודי שיצא ממצרים, צריך לדעת שיש השגחה פרטית ולבטוח בו ית'. עוד לפני ראש השנה הוא מסתפר מתוך שמחת הבטחון! וודאי שמי שניגש לראש השנה בלי הכנה מתוך חרדת המשפט הוא חוטא ושוטה, אבל אסור שהפחד ישתיק אותו. רק גוי משתתק מפחד. וזהו הלכה פסוקה בשולחן ערוך, ושורשו מדברי עזרא הסופר (נחמיה ח-י) 'לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו, כי קדוש היום לאדוננו, ואל תעצבו כי חדות השם היא מעוזכם'.

נובהרדוק

מדברי רבנו חננאל במס' חגיגה, שמשבח מעלה זו עד השמים. בספר מדרגת האדם (במהדורה החדשה - מאמרים ופתגמים, עמוד ר"מ ד"ה מי) ממשיך את הנמשך אחר הנאות העוה"ז לחיה שנקראת 'ברדלס', שהיא יפה ושובה (captivates) את מי שבא בקרבתה בנעימותה. הוא נמשך אחריה ומשתעשע עימה, עד שהוא נמשך

זכיתי להיות הרבה אצל רבנו גרשון ליבמן זצ"ל, וללמוד ממנו ומתלמידיו הגדולים ביישיבתו בצרפת. בעקבות הקשר הזה, ביקש ממני רבי אהרן קרייזר זצ"ל [מגדולי מיר], להביא אותו פעם לליקווד. הוא הסביר לי שהוא אוהב שהוא צדיק הדור! כששאלתי מה מיוחד בו?, היתה התשובה: "אין לו שום הנאה מעולם הזה!" הוא הראה לי

אחריה למאורתה (its cave), ושם פתאום היא פותחת את פיה עם מלתעותיה המפחידים, ובתנועה חדה ומהירה היא מפצחת את מוחו והורגת אותו במיתה קשה.

בנובהרדוק היו חיים ממשל כזה; היו עושים מזה עסק שלם עד שחשו את המשל חזק, וזה נכנס להם עמוק ללב. הם דברו על הברדלס הרבה, ועוד דברי מוסר נוקבים, עד ששנאו את ההנאות של עולם הזה! רבנו גרשון זצ"ל, כשראה עוגה מפוארת עם קרם וכו' היה יכול להקיא מרוב מיאוס! הם דברו גם, על ההנאה הגדולה והאמיתית שיש מלימוד דף גמרא, מלימוד המוסר, מחסד ומקירבת השי"ת, לעומת ההנאה המדומה והשקרית של רדיפה אחרי אנשים ואחר הכבוד.

הסבא מנובהרדוק זצ"ל היה מתחיל את שיחות המוסר שלו בתיאור של מה 'קנאה תאוה וכבוד' עושים לך, וכמה הם באמת מוציאים את האדם מן העולם. רבי חיים הלפרן (מתלמידי רבנו גרשון) זצ"ל אמר לי פעם שיש הרבה חלאים שבאים מהמידות הרעות של האדם עצמו. כעס יכול לגרום ללחץ דם גבוה, ודאגה יתירה ולחץ יכולים לגדל גידולים רעים בגוף רח"ל.

פעם למדתי עם בעל תשובה שהגיע לליקווד, והיה גם פסיכיאטר. הרבה אברכים התייעצו איתו על כל המיחושים שלהם; הוא שם לב שבדרך כלל אותו סוג אישיות סובל מאותו סוג מיחוש גשמי!

והנה בנובהרדוק חיו מהממצאים האלה וראו בזה כמה כוחם של מידות רעות, ואכן הם חיו בדרך כלל חיים טובים ובריאים יוצא מן הכלל. אבל זה שייך להם, שתמיד כל המידות היו בבדיקה ובשליטה. אנחנו לא במדרגה שלהם, וחייבים להיזהר מלהאשים את מיחושינו הגשמיים בפגמי המידות. ובאמת יש הרבה יהודים חשובים עם כל מיני מיחושים גשמיים. נובהרדוק היה עולם בפני עצמו, ומי שלא התחנך לעבודה המאומצת שלהם צריך ללכת בזהירות.

בנובהרדוק היו חיים ארת הטוב שבהווה

המשגיח של ישיבת מיר - רבי עזריאל ערלנגר שליט"א סיפר לי על רבנו גרשון, שפעם מיישהו אמר שצריך לכתוב את הזכרונות מתקופת המלחמה. רבנו ענה על אתר: "וכי מה שאנחנו עושים עכשיו זה לא זכרונות?!" הוא היה חי את ההנאה והמעלה של מה שעושים עכשיו, ואינו מייקר את העבר יותר מההווה. [הכוונה לא היתה שא"צ לזכור, אלא יותר להבליט שגם ההווה יקר מאוד. כמה שמייקרים את ההווה, יש ממנו יותר תועלת, והרי כל חיינו זה המשך ארוך של ההווה, וכמאמר החכם, "העבר אין, העתיד עדיין וההווה כהרף עין!"]

הכל תלוי בך! כולנו מאמינים שהכל לטובה, אבל מי שרוצה יכול להפוך דברים טובים ומשמחים לכשלונו, ומי שמבין שבאמת הכל לטובה, יהפוך גם לווייה ח"ו, לעת רצון והצלחה. זה דורש עבודה על בטחון והסתכלות חיובית על כל מצב.

טרת הצניעות

בעולם מקובל, שראש הישיבה שיש לו מאות בחורים בישיבתו, הוא המוצלח והמצליח, לעומת הראש הישיבה הקטן שיש לו רק כמה תלמידים - הוא ב'רשימה השחורה' של רוב העולם. אבל בנובהרדוק לא סבלו את השקר הזה, לכן הם העדיפו להיות צנועים ושקטים, ולהסתיר את הצלחותיהם. המשגיח רבי ישראל יעקב לובשנסקי זצ"ל מברנוביץ, היה מדבר בצורה פשוטה ושקטה, אף על פי שהיה יכול לדבר עם חיות רב ולכבוש את הלבבות (ואכן הוא היה אהוב מאוד על תלמידיו), הוא לא עשה כן כשלא היה צריך, והעדיף לא להיות בולט בהצלחותיו. עדיף שלא תהיה בפי כולם, ובמקום זה תהיה זך ואמיתי. הרי הכבוד מחריב את נפש האדם.

אף על פי כן, לימדוני רבותי, שכדי לבנות מוסד ולהצליח בזיכוי הרבים צריך לוותר על העיקר הגדול הזה, ואף לפרסם את התמונה המחיית שלו בכל העיתונים, כדי להרים את המוסד. אבל הוא יהיה חייב ללמוד המון מוסר נגד הכבוד, כדי להתמודד עם כל הכבוד שהוא מקבל. הם היו אומרים שלפעמים האדם כל כך שיכור מכבוד עד שהוא אפילו לא יודע מזה! וזהו מה שהזכרנו בתחילת המאמר בשם רבי אהרן קריזר זצ"ל שרבנו גרשון היה גדול הדור במה שהוא לא נהנה מעוה"ז - לא מתאוה ולא מכבוד.

רוב האנשים, כשמדברים ברבים חושבים הרבה מה הציבור רוצה לשמוע, ואיך 'לקנות' אותם בדבריו, ושיהיו מהבדיחות שלו ומכושר הדיבור שלו! הוא גם לא יגיד דבר שהוא נגד דעת הקהל אא"כ הוא בטבע ביקורתי (critical) מאוד. [אמנם יש צדיקים שראויים להוכיח את הציבור גם בדברים שאינם רוצים לשמוע]. אבל בנובהרדוק אתה יכול למצוא אדם נחמד מאוד, שיאמר מה שצריך ואינו מחניף לציבור ולא מפחד מהם.

זכיתי לראות צדיקים כאלה, שכבר מזמן עקרו את כל הכעס מהמערכת שלהם, ובכל זאת, כשעמד מיישהו ודיבר ברבים דעות כוזבות [או אפילו אם הוא רק ישב שם, והיה ידוע בדעותיו הכוזבות], הם קמו אחריו לומר את כל האמת מבלי להחניף לו כלל. ראיתי גם, איך מו"ר הרב חיים מרדכי ויינקראנץ זצ"ל אומר את דעתו על הצורך ללמוד מוסר הרבה שעות ביום גם כשישבו שם אנשים שהיו רחוקים מאוד מהמושגים האלה. הוא אמר מה שהוא היה צריך כדי שאם מיישהו יבין מזה את האמת, והיה זה שכרו!

הוא היה חכם מאוד, ואנשים הגיעו בהמוניהם להתייעץ איתו. אבל הוא לא היה עבד לאנשים אחרים, והשעות הרבות שהשקיע במוסר, והסדרים החזקים שלו בגמ' ותוספות, טיהרו אותו לגמרי מחמדת הכבוד!

קו 'עמודיה שבעה' 0733-587-587

שיעורים ע"פ דרכו של הרה"ג ר' אברהם גניחובסקי זצ"ל בהנהגת הבית, בספר 'עמודיה שבעה', ברוח העלון

שמעו ותחי נפשכם
לשימעת שיעורי
הרה"צ יהודה מנדל שליט"א
בקו 'השגחה פרטית'
02-3011300
או בקו הישיר: 02-3011906

להארות והערות:
050-4154557
לקבלת הגליון במייל
X7100100@
GMAIL.COM

מפיצים בטחון לכל יהודי - בכל העולם - מכל הלב
אנחנו רוצים להגדיל את התפוצה ואנחנו מתמודדים עם הקיים עזרו לנו להפיץ את האור! ניתן לתרום בנדירים פלוס ע"ש "עוצמה של קשר" במדור "ביטחון שבועי" בנק מרכזית סניף 725 מס' חשבון 44346 ולציין עבור "בטחון שבועי" וכן אצל יצחק יהודה לב ארי בטל' 0504121613